

Arrest

nr. 167 213 van 9 mei 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 7 juli 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 13 mei 2014 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 maart 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VAN ROSSEM, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 15 februari 2005 een asielaanvraag in, waarbij hij verklaarde dezelfde dag het Rijk te zijn binnengekomen.

1.2. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken nam op 9 maart 2005, in antwoord op verzoekers asielaanvraag, de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te

verlaten. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een dringend beroep in bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal).

1.3. De commissaris-generaal besliste op 18 april 2005 dat een verder onderzoek van verzoekers asielaanvraag noodzakelijk was.

1.4. Op 7 november 2005 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen.

1.5. Verzoeker diende, via een op 6 maart 2007 gedateerd schrijven, een aanvraag in om, met toepassing van het toenmalig artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.6. De Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen weigerde op 26 maart 2007 verzoeker als vluchteling te erkennen.

1.7. Op 11 maart 2008 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.8. Verzoeker diende, via een op 24 april 2008 gedateerd schrijven, een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

1.9. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 25 februari 2009 de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf van 24 april 2008 onontvankelijk wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten

1.10. Op 14 april 2009 diende verzoeker een nieuwe aanvraag in om, met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.11. Verzoeker diende via een op 26 juli 2009 gedateerd schrijven een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.12. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 28 juli 2009 de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om, op medische gronden, tot een verblijf te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard.

1.13. Op 19 april 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om, op medische gronden tot een verblijf te worden gemachtigd, ongegrond wordt verklaard.

1.14. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 13 mei 2014 de beslissing waarbij verzoekers tweede aanvraag om, met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd, ongegrond wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing waarbij verzoekers tweede aanvraag om, met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd, ongegrond wordt verklaard, die verzoeker op 5 juni 2014 ter kennis werd gebracht is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 14.04.2009 werd ingediend door:

*[G., B.B.][...]
Nationaliteit: Nepal
[...]*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van

de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing. De redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan zijn onvoldoende.

Betrokkene legt een arbeidscontract voor van de firma [T.S.L.] dd. 14.12.2009. In een door ons verzonden schrijven aan betrokkene d.d. 29.11.2010, staat uitdrukkelijk vermeld dat de Dienst Vreemdelingenzaken instructies zal afgeven tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B. Uit informatie overgemaakt door het Vlaams gewest d.d. 27.02.2014 (informatie toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt echter dat de aanvraag voor het bekomen van een arbeidskaart B werd ingediend door de werkgever op 24.01.2011 en dat deze zonder gevolg geklasseerd werd aangezien de zaakvoerder op 13.04.2012 aan het bevoegde Gewest liet weten dat hij verzoeker niet langer wenste aan te werven. Bijgevolg kan dit niet als een grond voor regularisatie aanvaard worden, aangezien verzoeker geen arbeidskaart B kan voorleggen. Het was in de eerste plaats aan verzoeker om zich met de procedure in orde te stellen.

De aangehaalde elementen met betrekking tot de integratie van betrokkene - met name dat verzoeker sinds februari 2005 in België verblijft, dat hij werkbereid is en reeds gewerkt heeft, dat hij arbeidsovereenkomsten en loonfiches voorlegt, dat hij in zijn eigen levensonderhoud heeft voorzien, dat hij een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd, dat hij Nederlandse taallessen heeft gevolgd en hiervan attesten voorlegt, dat hij attesten van inburgering en maatschappelijke integratie voorlegt, dat hij een rijbewijs en een studentenkaart voorlegt en dat hij aanbevelingsbrieven voorlegt - zijn op zich niet voldoende om een verblijfsregularisatie toe te staan. Het is immers normaal dat betrokkene - in afwachting van zijn asielprocedure en in afwachting van de procedure conform artikel 9ter - zijn tijd in België zo goed mogelijk trachtte te benutten. Verzoeker wist immers dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en in het kader van de procedure conform artikel 9ter en dat hij bij een negatieve beslissing het land zou dienen te verlaten. Zijn asielaanvraag, ingediend op 15.02.2005, werd afgesloten op 26.03.2007 met een weigeringsbeslissing door de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen. De duur van deze procedure - namelijk 2 jaar en 1 maand - was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000). Verzoeker diende op 06.03.2007 een aanvraag tot regularisatie conform artikel 9.3 in, die onontvankelijk verklaard werd op 11.03.2008. Op 04.06.2008 diende verzoeker een aanvraag 9bis in, die onontvankelijk werd verklaard op 25.02.2009. Op 14.04.2009 diende verzoeker dan huidige aanvraag conform artikel 9bis in. Op 26.07.2009 diende verzoeker een aanvraag conform artikel 9ter in, die ontvankelijk werd verklaard op 28.07.2009, waarna verzoeker in het bezit werd gesteld van een attest van immatriculatie in afwachting van een beslissing ten gronde. Op 19.04.2012 werd deze aanvraag 9ter ongegrond verklaard. Betrokkene maakte zelf de keuze om een asielaanvraag, drie aanvragen conform artikel 9bis en een aanvraag conform artikel 9ter in te dienen. Hij was steeds op de hoogte dat hij bij een negatieve beslissing het land zou dienen te verlaten. Verzoeker maakte zelf de keuze om zich te nestelen in dergelijke precair verblijf, waardoor het argument dat hij nu al sinds 2005 in België verblijft en zich ondertussen geïntegreerd heeft, niet kan weerhouden worden als grond voor regularisatie. Het feit dat een procedure een bepaalde tijd in beslag neemt, geeft aan verzoeker ipso facto geen recht op verblijf. Bovendien werd aan betrokkene de kans geboden in aanmerking te komen voor een tijdelijke verblijfsvergunning, op voorwaarde dat hij over een arbeidskaart B zou beschikken, zoals vermeld werd in het schrijven van 29.11.2010. Het was in de eerste plaats aan verzoeker om hiertoe alle nodige stappen te ondernemen en zich met deze procedure in orde te stellen.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden.

Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als grond voor regularisatie aanvaard te worden.

Verzoeker haalt verder aan dat hij niet kan terugkeren naar het land van herkomst omwille van de politieke en economische situatie aldaar. Hij vermeldt dat de mensenrechten er niet zouden gerespecteerd worden en dat het probleem van de kasten blijft bestaan, waarbij verwezen wordt naar verschillende kranten- en internetartikels. Betrokkene legt echter geen persoonlijke bewijzen voor die deze beweringen kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. Bovendien hebben de vluchtmotieven van verzoeker reeds het voorwerp uitgemaakt van een grondig onderzoek door de asielinstanties, waarna de asielaanvraag van verzoeker afgewezen werd. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Bijgevolg kunnen onmogelijk diezelfde verklaringen - die als ongeloofwaardig werden bevonden - zonder voorleggen van bijkomend bewijsmateriaal, in huidige procedure wel aanvaard worden."

Dit is de eerste bestreden beslissing.

De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, die verzoeker eveneens op 5 juni 2014 ter kennis werd gebracht, bevat de volgende motivering:

"De heer, die verklaart te heten:

Naam, voornaam: [G., B.B.]

[...]

nationaliteit: Nepal

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Verzoeker is niet in het bezit van een geldig visum."

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. De Raad stelt vast dat verzoeker in één verzoekschrift zowel een beslissing waarbij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf wordt afgewezen als een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aanvecht. In het belang van een goede rechtsbedeling dient diegene die een beroep doet op de rechter, voor elke vordering evenwel een afzonderlijk geding aan te spannen om alzo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (R. STEVENS, *Raad van State I. afdeling bestuursrechtspraak, 2. Het procesverloop*, Brugge, die Keure, 2007, 65). Verscheidene vorderingen kunnen slechts ontvankelijk in één enkel verzoekschrift worden ingesteld indien bij uitzondering de goede rechtsbedeling daardoor wordt bevorderd, meer bepaald

indien de vorderingen, wat hun voorwerp of wat hun grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat het als waarschijnlijk voorkomt dat vaststellingen gedaan of beslissingen genomen met betrekking tot de ene vordering, een weerslag zullen hebben op de uitkomst van de andere vordering. In casu toont verzoeker de samenhang tussen de bestreden beslissingen, die elk op grond van een andere juridische en feitelijke basis werden genomen, niet aan. De Raad merkt ook op dat de eventuele nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat de rechtsgeldigheid van de tweede bestreden beslissing hierdoor automatisch in het gedrang komt. De nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing leidt immers niet tot de vaststelling dat verzoeker tot enig verblijf is gemachtigd of toegelaten en dat de motieven die aan de basis liggen van het bevel om het grondgebied te verlaten kaduuk worden.

Het gegeven dat een ambtenaar naar aanleiding van de behandeling van een aanvraag om machtiging tot verblijf, die overeenkomstig de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd ingediend, vaststelde dat verzoeker onwettig in het Rijk verbleef en het feit dat de vaststelling van dit onwettig verblijf het "gevolg" is van de behandeling van de aanvraag om machtiging tot verblijf laat geenszins toe te concluderen dat de in casu bestreden beslissingen inhoudelijk of juridisch samenhangen en dat de ene beslissing voortvloeit uit of een gevolg is van de andere. De bemerking van verzoeker dat de bestreden beslissingen op dezelfde dag door dezelfde ambtenaar werden genomen – wat het gevolg is van het feit dat deze ambtenaar een inbreuk op de verblijfswetgeving vaststelde toen hij het dossier van verzoeker ter hand nam om diens aanvraag om machtiging tot verblijf te onderzoeken – doet aan het voorgaande geen afbreuk.

Waar verzoeker nog uiteenzet dat in het arrest nr. 96 099 van 30 januari 2013 en in het arrest nr. 123 335 van 29 april 2014 van de Raad werd gesteld dat een nauwe samenhang tussen beslissingen duidelijk blijkt uit het gegeven dat deze beslissingen op dezelfde dag door dezelfde persoon werden genomen, moet worden gesteld dat niet blijkt dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot dit arrest vergelijkbaar zijn met deze in voorliggende zaak. Hierbij moet worden benadrukt dat in de zaken waarnaar verzoeker verwijst de eerste bestreden beslissing een beslissing was waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf, met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, ongegrond wordt verklaard. De vernietiging van een dergelijke beslissing heeft tot gevolg dat een vreemdeling in het bezit kan worden gesteld van een attest van immatriculatie en in dat geval niet onwettig in het Rijk verblijft, zodat er implicaties kunnen zijn voor het bevel om het grondgebied te verlaten. Een dergelijke situatie doet zich in casu niet voor. Er dient tevens te worden geduid dat arresten van de Raad hoe dan ook geen precedentswaarde hebben.

In de mate dat verzoeker daarnaast nog verwijst naar de arresten met nrs. 77 128 en 77 130 van 13 maart 2012 van de Raad waarin, met verwijzing naar het arrest van de Raad van State nr. 205.924 van 28 juni 2010, wordt gesteld dat een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht en een bevel om het grondgebied te verlaten één en ondeelbaar zijn moet worden opgemerkt dat er in casu geen sprake is van verscheidene beslissingscomponenten die zijn opgenomen in één akte en dat de Raad van State reeds oordeelde dat uit het arrest nr. 205.924 van 28 juni 2010 niet op algemene wijze kan worden afgeleid dat alle beslissingen die een beslissing tot verwijdering bevatten één en ondeelbaar zouden zijn (cf. RvS 23 december 2013, nr. 10.181 (c)).

Verzoekers beschouwingen laten niet toe een samenhang tussen de bestreden beslissingen vast te stellen.

In deze omstandigheden, nu verscheidene vorderingen die niet samenhangen in één enkel verzoekschrift worden ingesteld, is enkel het beroep ingesteld tegen de eerst vermelde bestreden beslissing, die in casu ook kan worden weerhouden als de belangrijkste, ontvankelijk en dienen enkel de middelen die gericht zijn tegen deze beslissing te worden onderzocht (RvS 4 januari 2012, nr. 217.105).

3.2. Gelet op voorgaande vaststelling dient geen standpunt meer te worden ingenomen inzake de door verweerder opgeworpen exceptie van onontvankelijkheid met betrekking tot het aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten.

3.3. Verweerder betwist tevens de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

4. Onderzoek van het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing

4.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht zoals bepaald in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel en van het gelijkheidsbeginsel.

Verzoeker verschaft de volgende toelichting:

“Dienst vreemdelingenzaken meent dat de regularisatieaanvraag van verzoeker d.d. 14.04.2009 op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet ongegrond is.

[...]

Dat integendeel tot wat door DVZ werd beslist de aanvraag van verzoeker geenszins als ongegrond kon worden beschouwd.

Dat de motivering van de bestreden beslissing om verzoeker aanvraag ongegrond te verklaren niet afdoende is en in strijd met artikel 9 bis van de vreemdelingenwet.

Verzoeker begrijpt niet waarom DVZ tot deze conclusie komt, en wenst te reageren op de volgende beweringen:

1. Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art [9]bis van de wet van 15.12.1980. Hierbij dient echter opgemerkt te worden dat deze vernietigd werden door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011) Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing. De redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan zijn onvoldoende.

Verzoeker diende op 14.04.2009 een regularisatieaanvraag in, op basis van de instructie dd. 19.07.2009

Hoewel de instructie vernietigd werd door de Raad van State, zou de minister, thans de staatssecretaris, in haar discretionaire bevoegdheid de instructie blijven toepassen.

Het volgende werd ook gepubliceerd op de website van Kruispunt – Migratie in samenspraak met DVZ en kabinet van staatssecretaris De Block:

Sinds november 2011 heeft de Dienst Vreemdelingenzaken de motiveringen gewijzigd van negatieve beslissingen over een regularisatie-aanvraag (artikel 9bis Vreemdelingenwet). In negatieve beslissingen staat voortaan dat de criteria van de instructie van 19/7/2009 niet meer van toepassing zijn, aangezien deze instructie vernietigd werd door de Raad van State (RvSt arrest 198.769 van 9/12/2009, en RvSt arrest nr. 215.571 van 5/10/2011).

Nochtans bevestigen zowel kabinet De Block als directie van DVZ nu dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet. Het afgesproken beleid wordt uitgevoerd tot wanneer een nieuw regularisatiebeleid wordt bekend gemaakt. Volgens het arrest van de Raad van State van 5/10/2011 mogen de DVZ en de staatssecretaris geen bindende voorwaarden (in de zin van dwingend toe te passen regels) toevoegen aan artikel 9bis Vw. De DVZ en de staatssecretaris hebben ten gronde een discretionaire bevoegdheid om regularisatie toe te staan of te weigeren: zij moeten hun appreciatiemogelijkheid behouden.

Zij kunnen dus nog altijd regularisaties toestaan volgens eigen criteria. Zowel kabinet De Block als directie van DVZ lieten recent aan het Kruispunt M-I weten dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet. Dat blijkt ook uit de positieve beslissingen die nog genomen worden. Wie voldoet aan de criteria van 19/7/2009 mag blijven vertrouwen dat deze worden toegepast, tot wanneer de regering eventueel een ander beleid zou meedelen: dat volgt uit het vertrouwensbeginsel en het behoorlijk bestuur.

Maar ook aanvragen die niet aan de criteria van de instructie voldoen, moeten op hun waarde beoordeeld en gemotiveerd worden. De criteria van de instructie zijn op zichzelf geen voldoende reden om een aanvraag af te wijzen. Dat verklaart de gewijzigde motiveringen van negatieve beslissingen.

Hieruit volgt dus dat het redelijkheidsbeginsel geschonden is!

“Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, maw wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld”

Er werd op alle mogelijke manieren zowel media als officiële berichtgeving duidelijk gemaakt dat de instructie zou blijven gelden, in dit dossier wordt op geen enkele wijze rekening gehouden met de instructie.

In arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 vernietigt de Raad van State de regularisatie-instructie van 19 juli 2009.

Er is tot op heden geen enkele mededeling van DVZ of de Staatssecretaris geweest waarin bevestigd wordt dat de criteria niet meer mogen aangehaald worden. Integendeel, zolang er geen nieuwe richtlijn is mogen ze aangehaald worden.

Bovendien betekent dit dat alle vreemdelingen die een aanvraag in toepassing van artikel 9 bis, zich baserend op de instructie d.d. 19.07.2009, hebben ingediend en een verblijfskaart hebben bekommen, zijnde beperkte duur op basis van hun arbeidsmarkt zijnde onbeperkte duur op basis van hun ononderbroken verblijf van meer dan 5 jaar, dat ze allemaal een nieuwe beslissing moeten krijgen waarin DVZ meedeelt dat zij een verkeerde beslissing hebben genomen. Dat de beslissingen in het verleden gebaseerd waren op een instructie die vernietigd was en dat ze toch geen recht hebben op verblijf!

Via de media werd de instructie op alle mogelijke manieren bekend gemaakt. Dat DVZ op verschillende manieren dit zelf publiek heeft gemaakt. Dit betekent dat de instructie niet meer een interne beleidslijn was maar ook een instructie voor de vreemdelingen zelf waarop zij zich konden baseren.

In 2010 vroegen vroegen 36.848 mensen regularisatie aan.

De minister van Binnenlandse Zaken keurde in 2010 15.426 regularisatiedossiers goed. Alles samen gaat het om 24.199 personen. Het gaat om verschillende types regularisatie:

- op medische gronden
- lange asielprocedures
- humanitaire redenen
- de illegaal verblijvende ouders van een Belgisch kinderen

Dit betekent dus dat voor 2010 alleen al de 15.426 regularisatiedossiers opnieuw moeten bekeken worden.

Dat op de website van binnenlandse zaken het volgende werd gepubliceerd : Aanvragen Om Machtiging Tot Verblijf Voor Humanitaire Redenen Statistische Gegevens– Dienstjaar 2011

Dat wij kunnen vaststellen dat er nooit eerder zoveel geregulariseerde personen waren dan in 2009 en 2010! Dat van de 24 199 mensen die op basis van 2.8A en 2.8B een aanvraag indienden 15.426 werkelijk ook geregulariseerd werden!

Dit is duidelijk een schending van het gelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel!

De aanvragen die ingediend werden tussen 15.09.2009 en 15.12.2009 en onmiddellijk behandeld werden op basis van de instructies ontvankelijk en gegrond verklaard.

Bovendien neemt DVZ nog altijd beslissingen waarin nog steeds verwezen wordt naar de instructie en de mogelijkheid wordt gegeven om een arbeidskaart B aan te vragen. Wij kunnen tientallen voorbeelden voorleggen waarin dit het geval is.

Dat dan ook het gelijkheidsbeginsel dient gerespecteerd te worden en de bestreden beslissing dan ook een schending is van het gelijkheidsbeginsel!

Schending van het gelijkheidsbeginsel is slechts denkbaar, zo stelt de Raad van State uitdrukkelijk, wanneer de overheid optreedt ter uitoefening van een discretionaire bevoegdheid. In een arrest van 13 juli 1990 werd dit als volgt uitgelegd: "dat zulk een schending immers hierin bestaat dat de overheid ter zake beslissingsrecht heeft, zonder een deugdelijke reden te doen gelden aan de ene burger geeft of oplegt, wat ze de andere burger niet geeft of oplegt"

In casu hoewel de instructie reeds in december 2009 vernietigd werd, bleef DVZ dat toepassen en zelfs op basis hiervan verblijfsmachtigingen toekennen.

Dat wij uit het voorgaande kunnen afleiden dat de richtlijn op 11 december 2009 werd bekendgemaakt door toenmalige staatssecretaris bevoegd voor asiel en migratie M. Wathélet en deze nog steeds gelden daar er geen andere instructie en/of richtlijn bekendgemaakt werd.

In een memorie verwijst verwerende partij zelf naar een arrest van uw Raad met de volgende opmerking:

"Door binnen het kader van haar discretionaire bevoegdheid alle elementen die vooropgesteld waren in de vernietigde instructie te hernemen als waren het nieuwe criteria voor een beoordeling ten gronde van de regularisatieaanvraag, kan de verwerende partij geen willekeur worden verweten."

Doch, in deze beslissing toetst men de aanvraag van verzoeker slechts gedeeltelijk aan de instructies... Dat dit dan ook onaanvaardbaar is!

Indien men, desondanks het vorige, deze instructies niet wenst toe te passen en zo het gelijkheidsbeginsel schendt, dient het verblijf van cliënt sowieso geregulariseerd te worden op basis van de daarvoor geldende instructies die niet vernietigd werden.

In december 2004 heeft de federale overheid haar regularisatiebeleid voor langdurige asielzoekers vernieuwd. Op 26.03.2009 gaf minister Turtelboom een instructie aan DVZ die deze criteria handhaafde. Deze criteria stelt het volgende:

" Immers vreemdelingen die vier jaar in de procedure zitten (drie jaar indien er schoolplichtige kinderen zijn), dienen geen buitengewone omstandigheden aan te tonen. Zij komen in aanmerking voor regularisatie gelet op hun langdurige procedure.

Ondertussen werden er nog bijkomende verduidelijkingen aangebracht inzake regularisatie en komen personen die gedurende diezelfde periode geen betekening van een uitvoerbare beslissing hebben ontvangen, eveneens in aanmerking tot regularisatie. Deze richtlijn wordt ondertussen ook steeds opnieuw gevolgd door de Directeur-Generaal Dienst Vreemdelingenzaken, uiteraard behoudens criminele feiten."

Uit het administratief dossier blijkt zeer duidelijk dat verzoeker volledig aan deze voorwaarden voldoet, bijgevolg dient hij geregulariseerd te worden!

De procedure van verzoeker heeft immers meer dan vijf jaar gelopen, waarvan verzoeker 4j en 9 maanden in het bezit was van een AI.

Meer nog, verzoeker was tot voor kort in het bezit van een AI!

Dat er sprake is van machtsoverschrijding door DVZ! Het is niet omdat zij van mening zijn dat zij geen rekening dienen te houden met de instructies dd 19.07.2009, dat zij ook de voorgaande, nog geldende wetgeving, naast zich neer mogen leggen!

Verzoeker verbleef meer dan 4 jaar het grondgebied zonder een uitvoerbaar bevel te ontvangen. Dat verwerende partij dan ook de wettelijke bepalingen dient te respecteren en verzoeker dient te regulariseren op basis van vorige instructies!

Alhoewel verwerende partij in haar nota uitvoerig haar beslissing motiveert waarom men de instructies dd 19.07.2009 weigert toe te passen, gaat ze volledig voorbij aan de vorige, niet vernietigde, en dus nog geldende instructies.

Dit is onaanvaardbaar!

Uit het voorgaande blijkt zeer duidelijk dat verzoeker geregulariseerd dien[t] te worden.

2. Betrokkene legt een arbeidskaart voor van de firma 'the Sushi Lounge' dd. 14.12.2009. in een door ons verzonden schrijven aan betrokkene dd 29.11.2010, staat uitdrukkelijk vermeld dat de Dienst Vreemdelingenzaken instructies zal afgeven tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B. Uit informatie overgemaakt door het Vlaams gewest dd 27.02.2014 (informatie toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt echter dat de aanvraag voor het bekomen van een arbeidskaart B werd ingediend door de werkgever op 24.01.2011 en dat deze zonder gevolg geklasseerd werd aangezien de zaakvoerder op 13.04.2012 aan het bevoegde Gewest liet weten dat hij verzoeker niet langer wenste aan te werven. Bijgevolg kan dit niet als een grond voor regularisatie aanvaard worden, aangezien verzoeker geen arbeidskaart B kan voorleggen. Het was in de eerste plaats aan verzoeker om zich met de procedure in orde te stellen.

Bovenstaande opmerking getuigt, nogmaals, van een onzorgvuldig onderzoek in het dossier van verzoeker.

Zoals uit het administratief dossier van verzoeker blijkt diende de werkgever van verzoeker inderdaad een aanvraag in om een arbeidskaart B te bekomen, op 24.01.2011.

Deze aanvraag werd op 12.09.2013 afgesloten nadat de werkgever afstand had gedaan van de procedure op 13.04.2012.

Dat dit echter niet verweten mag worden aan verzoeker! Hij heeft, in tegendeel tot wat DVZ stelt, wel degelijk alles in het werk gesteld om zich met de procedure in orde te stellen.

De aanvraag diende te gebeuren binnen de drie maanden na berichtgeving, hieraan werd voldaan!

Verwerende partij gaat echter flagrant voorbij aan het feit dat de werkgever meer dan 15 maanden heeft moeten wachten op een antwoord van de bevoegde instanties.

Dat hij na een wachttijd van 15 maanden inderdaad afstand heeft gedaan, doch louter omdat hij niet kon blijven wachten.

Dat een behandelingsperiode van 15 maanden wel degelijk onredelijk lang is! De werkgever had geen andere keuze!

Het feit dat de werkgever van verzoeker deze keuze gemaakt heeft, mag echter niet gebruikt worden tegen verzoeker!

Dat Konitza asbl verzoeker wel wil aannemen en een herziening van deze beslissing gevraagd heeft (zie brief in bijlage dd 27.02.2014).

Dat men momenteel nog in afwachting is van een beslissing omtrent de herziening.

Uit het geheel van elementen en het administratief dossier van verzoeker blijkt zeer duidelijk dat verzoeker zelf wel degelijk al het nodige gedaan heeft en hij momenteel in afwachting is van het resultaat van de herziening.

Dat hij het recht heeft hieromtrent eerst duidelijkheid te verkrijgen!

3. De aangehaalde elementen met betrekking tot de integratie van betrokkene - met name dat verzoeker sinds februari 2005 in België verblijft, dat hij werkbereid is en reeds gewerkt heeft, dat hij arbeidsovereenkomsten en loonfiches voorlegt, dat hij in zijn eigen levensonderhoud heeft voorzien, dat hij een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd, dat hij Nederlandse taallessen heeft gevolgd en hiervan attesten voorlegt, dat hij attesten van inburgering heeft uitgebouwd, dat hij Nederlandse taallessen heeft gevolgd en hiervan attesten voorlegt, dat hij een rijbewijs en een studentenkaart voorlegt en dat hij aanbevelingsbrieven voorlegt - zijn op zich niet voldoende om een

verblijfsregularisatie toe te staan. Het is immers normaal dat betrokkene - in afwachting van zijn asielpcedure en in afwachting van de procedure conform artikel 9ter - zijn tijd in België zo goed mogelijk trachtte te benutten.

Verzoeker kan op geen enkele manier uit het voorgaande afleiden waarom zijn langdurig verblijf en zijn integratie niet kunnen leiden tot regularisatie.

Zeggen dat dit niet voldoende is, is onzorgvuldig en nietszeggend. Waarom zijn al deze elementen niet voldoende?

Verzoeker kan op geen enkele manier uit deze beslissing afleiden waarom alle aangehaalde elementen niet zouden volstaan.

Door middel van deze zin kan DVZ alle aanvragen weigeren. Een aanvraag 9bis is nog altijd een aanvraag om humanitaire redenen !!

Dit werd eveneens bevestigd in het arrest nr 80 255 van 26 april 2012 van uw Raad.

“... De verwerende partij blijft namelijk in gebreke te verduidelijken waarom zij “redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen”, te meer dat zij zelf in de eerste bestreden beslissing onmiddellijk hierop poneert dat “integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf (...) een reden (kunnen) zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen”.

Zij dient de rechtsonderhorige echter wel afdoende te verduidelijken hoe zij deze appreciatie bevoegdheid aanwendt en waarom diens argumenten geen aanleiding kunnen geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging...

Dit is ... geen afdoende draagkrachtige motivering”

Dat uit het voorgaande dus blijkt dat de formele motiveringsplicht geschonden is.

De verwerende partij moet motiveren waarom de integratie geen reden tot regularisatie kan vormen.

Het feit dat de aanvraag intussen ontvankelijk verklaard wordt en hem de mogelijkheid gegeven wordt om zijn verblijf te regulariseren, bewijst reeds dat verwerende partij zijn integratie wel degelijk reëel acht.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele motiveringsplicht.

Bovendien blijkt duidelijk uit de beslissing dat de lokale verankering van verzoeker niet betwist wordt. Integendeel zelfs, DVZ bevestigt dat de integratie en lokale verankering gestaafd werden met verschillende stukken.

DVZ dient rekening te houden met alle elementen in het dossier en deze afdoende te motiveren!

Dvz motiveert dat de integratie en langdurig verblijf van verzoeker louter het gevolg is van zijn eigen houding en men er dus geen rekening mee kan houden terwijl men pas nadat de procedure meer dan 5 jaar lopende is een beslissing neemt.

Gedurende deze periode wijst alles erop dat verzoeker een verblijfstitel zal bekomen. Dat de acties van verwerende partij het vertrouwensbeginsel schaden!

Bovendien werd de integratie van verzoeker reeds erkend in de brief van DVZ dd 29.11.2010. Dat de duurzame verankering van verzoeker reeds vaststaat!

Dat verzoeker er steeds alles aan gedaan heeft om legaal verblijf te bemachtigen. Verzoeker kan niet terugkeren naar zijn land van herkomst!

Hij heeft ook via zijn werkgever het gevraagde gevolg aan DVZ gegeven.

Indien verwerende partij van mening is dat zij hier geen rekening mee dienen te houden, dien[t] zij te motiveren WAAROM niet! Louter stellen dit niet voldoende is, volstaat niet!

De integratie van verzoeker is uiteraard het gevolg van zijn houding, van zijn inspanningen en zijn goede wil.

Wat beoogt men hier eigenlijk mee?! Het lijkt of verwerende partij slechts rekening wenst te houden met integratie, indien ze voortkomt ondanks de eigen houding van verzoeker. Dit kan toch niet de bedoeling zijn?!

4. Verzoeker wist immers dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en in het kader van de procedure conform artikel 9ter en dat hij bij een negatieve beslissing het land zou dienen te verlaten. Zijn asielaanvraag, ingediend op 15.02.2005, werd afgesloten op 26.03.2007 met een weigeringsbeslissing door de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen. De duur van de procedure - namelijk 2 jaar en 1 maand - was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000). Verzoeker diende op 06.03.2007 een aanvraag tot regularisatie conform artikel 9.3 in, die onontvankelijk werd verklaard op 25.02.2009. Op 14.04.2009 diende verzoeker dan huidige aanvraag conform artikel 9bis in. Op 26.07.2009 diende verzoeker een aanvraag conform art 9ter in, die ontvankelijk werd verklaard op 28.07.2009, waarna verzoeker in het bezit werd gesteld van een attest van immatriculatie in afwachting van een beslissing ten gronde. Op 19.04.2012 werd deze aanvraag 9ter ongegrond verklaard. Betrokkene maakte zelf de keuze om een asielaanvraag, drie aanvragen conform art 9bis en een aanvraag conform art 9ter in te dienen. Hij was steeds op de hoogte dat hij bij een negatieve beslissing het land zou dienen te verlaten. Verzoeker maakte zelf de keuze om zich te nestelen in dergelijk precair verblijf, waardoor het argument dat hij nu al sinds 2005 in België verblijft en zich ondertussen geïntegreerd heeft, niet kan weerhouden worden als grond voor regularisatie. Het feit dat een procedure een welbepaalde tijd in beslag neemt, geeft aan verzoeker ipso facto geen recht op verblijf. Bovendien werd aan betrokkene de kans geboden in aanmerking te komen voor een tijdelijke verblijfsvergunning, op voorwaarde dat hij over een arbeidskaart B zou beschikken, zoals vermeld werd in het schrijven van 29.11.2010. Het was in eerste plaats aan verzoeker om hiertoe alle nodige stappen te ondernemen en zich met deze procedure in orde te stellen.

Dat verzoeker er steeds alles aan gedaan heeft om legaal verblijf te bemachtigen.

Verzoeker kan niet terugkeren naar zijn land van herkomst!

Indien verzoeker terug dient te keren naar zijn land van herkomst zal art 3 van het EVRM geschonden worden.

Verzoeker[...] is van mening dat zijn langdurig legaal verblijf en zijn integratie dient te leiden tot regularisatie en begrijpt niet waarom verwerende partij hier weigert rekening mee te houden.

Dient DVZ er niet op gewezen te worden het dossier objectief, grondig en zorgvuldig te onderzoeken?!

Indien DVZ dit gedaan had, zou men tot de vaststelling gekomen zijn dat verzoeker reeds meer dan vier jaar in het bezit is van legaal verblijf en dit niet dankzij de "veelvuldige procedures" die zij opgestart hebben, maar omwille van hun asielprocedure en de ernstige medische problematiek, waar verzoeker onder lijdt.

Verzoeker heeft, volledig volgens de geldige regelgeving asielprocedures en regularisaties opgestart die respectievelijk inoverweging werden genomen en ontvankelijk verklaard.

Acht verwerende partij deze beslissingen, genomen door de bevoegde instanties, incorrect?!

Het lijkt wel alsof DVZ de beslissingen wenst te ondermijnen, louter en alleen om een negatieve beslissing te kunnen nemen op basis van drogredenen.

Dat dit dan ook onaanvaardbaar is, en een schending van het rechtszekerheidsbeginsel.

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de overheid gedane toezeggingen, uitspraken of gewekt vertrouwen niet beschamen mag.

Verwerende partij dient de beslissingen, genomen door de bevoegde instanties te respecteren.

Zeker nu dit tot gevolg heeft dat verzoeker meer dan vier jaar legaal op het grondgebied verblijft.

Dat zij hier bovendien rekening mee dienen te houden in het nemen van hun beslissing.

Dat verzoeker meer dan vier jaar legaal op het grondgebied verblijft... Dit is wel degelijk onredelijk lang!

De vermelding dat een zekere behandelingsperiode ipso facto geen recht geeft op verblijf is in casu niet van toepassing en schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker verbleef tot voor kort immers legaal op het grondgebied omwille van het feit dat zijn aanvraag ontvankelijk was verklaard en onmogelijkheid tot terugkeer en niet omdat "er een zekere behandelingsperiode is".

Het is frappant te moeten vaststellen dat DVZ stelt dat zijn verblijf zeer precair is maar hiervoor zelf aan de oorzaak ligt.

Tevens is er een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en motiveringsbeginsel waar men stelt dat uit "deergelijk precair verblijf geen rechten geput kunnen worden". Waarom kan dit niet?!

DVZ dient haar beslissing uitvoerig te motiveren!

Het is onzorgvuldig van DVZ om hier onvoldoende rekening mee te houden! Hebben zij het dossier van verzoeker wel onderzocht?! Men maakt louter een opsomming van de doorlopen procedures, zonder hier echter voldoende rekening mee te houden!

Bovendien is de opsomming die DVZ hanteert, en de daaraan gekoppelde conclusie, een contradictie in se. Deze wordt bovendien reeds ontkracht door de eigen beslissing van DVZ daar verzoeker tot voor kort legaal op het grondgebied verbleef en zijn AI driemaandelijks verlegd werd.

Verzoeker heeft tijdens zijn legaal verblijf zich geenszins genesteld in een precaire situatie. Integendeel zelfs! Hij heeft alle moeite getoond om zich te integreren, onze taal te leren, tewerkstelling te bekomen, ...

Bovendien erkende DVZ reeds dat integratie kan plaatsvinden tijdens legaal verblijf.

Het Cassatieberoep vermeldt het volgende: "Integratie kan plaatsvinden tijdens legaal verblijf. Iemand die bijvoorbeeld overdreven lang heeft moeten wachten op een beslissing in zijn asielprocedure kan daarom aanspraak maken op een regularisatie van zijn verblijf. Ook iemand die na een asielprocedure bepaalde andere procedures had die in hun geheel te lang duren, komt in aanmerking voor regularisatie."

Dat DVZ dan ook rekening dient te houden met de opgebouwde integratie van verzoeker.

Verzoeker verblijft reeds meer dan 9 jaar om het Belgisch grondgebied, waarvan bijna vijf jaar legaal.

Dat hij wel degelijk geregulariseerd dient te worden op basis van zijn langdurige procedure.

Louter stellen dat dit een "behandelingsperiode" is, is onvoldoende! Uit de beschikbare kanalen blijkt immers reeds dat de overheid dit beschouwd als een onredelijk lange behandelingsperiode!

Dat verwerende partij het rechtszekerheidsbeginsel en het motiveringsbeginsel flagrant schendt!

Dit is dan ook onaanvaardbaar!

Dat de aanvraag van verzoeker meer dan vijf jaar gelopen heeft. Dit is onredelijk lang!

Het overheidshandelen kan op 2 manieren termijngebonden zijn: hetzij omdat een norm een termijn voorschrijft binnen dewelke de overheid moet handelen, hetzij omdat – bij afwezigheid van een normatieve termijnstelling – het beginsel van behoorlijk bestuur van toepassing is dat de overheid binnen een redelijke termijn moet handelen.

De redelijke termijn is een ongeschreven beginsel van behoorlijk bestuur en is als zodanig van toepassing op besturen.

Het is niet omdat een normatieve termijnstelling ontbreekt dat de overheid mag stilzitten of haar beslissing onredelijk lang mag uitstellen.

Bij afwezigheid van een normatieve termijn waarbinnen de overheid moet handelen, is zij verplicht om binnen een redelijke termijn te beslissen.

De overheid heeft tot taak:

- De verplichting om de zaak binnen een redelijke termijn te onderzoeken*
- De verplichting om binnen een redelijke termijn te beslissen, eenmaal alle noodzakelijke gegevens gekend zijn, en dit zowel voor de overheid die de initiële beslissing neemt als voor de beroepsinstantie die beslist over een georganiseerd bestuurlijk beroep*
- De verplichting om het genomen besluit binnen een redelijke termijn bekend te maken of ter kennis te geven, naargelang het geval door publicatie, kennisgeving of aanplakking*
- De verplichting om het besluit binnen een redelijke termijn uit te voeren.*

Wat een redelijke termijn is moet in concreto worden beoordeeld, in functie van de aard van de zaak en de houding van de partijen. Als een redelijke termijn moet dan ook worden beschouwd de tijd die normaal nodig is om een zaak, rekening houdend met de specifieke gegevens ervan, haar beslag te geven.

Het mag duidelijk zijn dat de redelijke termijn in dit geval ruim overschreden is geweest!

Er is immers geen enkele reden waarom verwerende partij 5 jaar heeft gewacht!

Het mag duidelijk zijn dat verwerende partij er enkel op gericht lijkt te zijn om het verblijf van verzoeker zonder gegronde redenen te beëindigen en zijn dossier niet correct te behandelen. Dat dit dan ook onaanvaardbaar is!

Verzoeker verblijft reeds meer dan vier jaar op het Belgisch grondgebied zonder uitvoerbare titel.

Het mag duidelijk zijn dat dit de redelijke termijn ruimschoots overschrijdt en dat het verblijf van verzoeker geregulariseerd dient te worden.

Dat DVZ bovendien het rechtzekerheidsbeginsel eveneens flagrant schendt!

Het rechtzekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur.

Verzoeker diende een aanvraag in op 14.04.2009 en diende vervolgens meer dan vijf jaar te wachten op een definitieve beslissing, terwijl men zijn beslissing baseert op het feit dat de werkgever begin 2012 verzoeker niet langer te willen aanwerven. Deze werkwijze van DVZ creëerde dan ook verwachtingen in hoofde van verzoeker!

Het is kennelijk onredelijk om de aanvraag van verzoeker, na hem voor meer dan vier jaar in het bezit te stellen van legaal verblijf, ongegrond te verklaren.

5. Wat de vermeende schending van art 3 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het voornoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Verzoeker bevindt zich eveneens in buitengewone omstandigheden daar een terugkeer naar Nepal een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM. Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende: "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen".

Wanneer verzoeker zou moeten terugkeren zal artikel 3 van het EVRM geschonden worden. Elke staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die foltering en mensonwaardige behandeling dienen te ondergaan. Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe geplaatst wordt, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf. (Arrest Kirkwood (19479/83), 12 maart 1984).

DVZ merkt op dat verzoeker het gevaar voor de schending van art 3 van het EVRM dient te bewijzen. Verzoeker wenst op te merken dat uit de vele recente media wel degelijk blijkt dat de situatie in Nepal nog steeds levensgevaarlijk is.

Het staat niet ter discussie dat de huidige situatie te Nepal nog steeds zeer precair is voor de burgers die er wonen en dat hij nog steeds vreest voor een terugkeer. Verzoeker woonde immers op het platteland, waar zijn veiligheid niet gegarandeerd kan worden!

Het is onverantwoord om in dergelijke omstandigheden burgers terug te sturen en hen bloot te stellen aan dergelijke gevaarlijke situaties.

Verzoeker is uit zijn land van herkomst gevlucht omwille van problemen. Indien hij terugkeert naar zijn land van herkomst zal artikel 3 van het EVRM geschonden worden.

Voor cliënt die de Nepalese nationaliteit heeft is het onmogelijk om terug te keren naar zijn land van herkomst.

Immers hij is uit het land gevlucht en is er al meer dan negen jaar niet meer geweest. Hij kan bijgevolg dus ook niet terugkeren!

Hoe kan hij geacht worden terug een leven op te bouwen in Nepal, als hij daar al jaren niet meer geweest is en hier al zijn belangen heeft??

Hij heeft schrik dat hij slachtoffer zal zijn van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst of ernstige bedreiging van zijn leven of persoon riskeren als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Dat hij dan ook onder de bescherming valt van art 3 EVRM. Verzoeker begrijpt niet waarom dit niet beschouwd kan worden als een buitengewone omstandigheid.

DVZ schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of verzoeker al dan niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst.

6. Verzoeker haalt verder aan dat hij niet kan terugkeren naar het land van herkomst omwille van de politieke en economische situatie aldaar. Hij vermeldt dat de mensenrechten er niet zouden gerespecteerd worden en dat het probleem van de kasten blijft bestaan, waarbij verwezen wordt naar verschillende kranten- en internetartikels. Betrokkene legt echter geen persoonlijke bewijzen voor die deze beweringen kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. Bovendien hebben de vluchtmotieven van verzoeker reeds het voorwerp uitgemaakt van een grondig onderzoek door de asielinstanties, waarna de asielaanvraag van verzoeker afgewezen werd. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Bijgevolg kunnen onmogelijk diezelfde verklaringen - die als ongeloofwaardig werden bevonden - zonder voorleggen van bijkomend bewijsmateriaal, in huidige procedure wel aanvaard worden.

Er wordt gesteld dat betrokkene geen gegronde vrees voor gevaar van schending van art 3 EVRM kan voorleggen.

Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende: "Niemand mag worden onderworpen aan foltering en noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen".

Bovendien kan verzoeker niet in concreto aantonen dat zijn leven in gevaar is indien hij zou terugkeren naar zijn land van herkomst!

Verzoeker is al meer dan 9 jaar niet meer in zijn land van herkomst geweest!

Hij kan alleen maar afgaan op de mediaberichtgeving om haar gegronde vrees te kunnen staven. Dat het onredelijk is van DVZ om concrete bewijzen te vragen, immers indien hij concrete bewijzen wil verzamelen, is zijn leven in gevaar!

Dat het uit de bijgevoegde mediaberichtgeving blijkt dat de situatie in Nepal nog niet onder controle is.

Het is niet redelijk van DVZ om te verwachten dat hij zijn leven in gevaar brengt, zodat hij kan aantonen dat er een reële dreiging is voor zijn fysieke integriteit.

Dat dit algemeen geweten is en bijgevolg wel degelijk een buitengewone omstandigheid uitmaakt.

Dat verzoeker wel degelijk nieuwe elementen naar voren brengt om de huidige situatie in Nepal te verduidelijken, dat DVZ op zijn minst de situatie in zijn land van herkomst dient te onderzoeken.

Bezwaarlijk kan men stellen dat een onderzoek, in het kader van de asielprocedure, meer dan 7 jaar geleden, een accuraat beeld geeft over de huidige veiligheidssituatie in Nepal.

DVZ schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of verzoeker al dan niet kan terugkeren naar haar land van herkomst.

Dat dit argument, in tegendeel tot wat DVZ stelt, wel degelijk een buitengewone omstandigheid vormt.

Verzoeker is al meer dan negen jaar niet meer in zijn land van herkomst geweest.

Hij heeft schrik dat hij slachtoffer zal zijn van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst of ernstige bedreiging van zijn leven of persoon riskeren als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bovendien kan verzoeker dit niet toepassen op zijn persoonlijke situatie, hij kan immers niet terugkeren naar zijn land van herkomst! Hij is Nepal ontvlucht uit schrik voor zijn leven!

Dat hij onmogelijk kan terugkeren om aan DVZ te bewijzen wat de gevolgen zouden kunnen zijn, dat men hier dus altijd spreekt van een hypothetische situatie.

Dat hij dan ook onder de bescherming valt van art 3 EVRM. Verzoeker begrijpt niet waarom dit niet beschouwd kan worden als een buitengewone omstandigheid.

Dat DVZ hier weeral de motiveringsplicht schendt. Waarom kan dit niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden??

Bijgevolg,

Dat verzoeker van mening is dat hij voldoende heeft aangetoond dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat hij van mening is dat zijn regularisatieaanvraag gegrond verklaard diende te worden.

Immers, artikel 9 bis van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

Art. 9bis. <W 2006-09-15/72, art. 4, 041; Inwerkingtreding : 01-06-2007> § 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de

machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop het beroep niet toelaatbaar wordt verklaard;

- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonde.

§ 2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden ongegrond verklaard :

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asieldiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.

Dat verzoeker van mening is, dat hij volledig aan deze voorwaarden voldoet en bijgevolg een regularisatieaanvraag op basis van art 9bis indiende.

Dat de staatssecretaris of haar gemachtigde dus helemaal geen rekening heeft gehouden met het geheel van feitelijke elementen!!

Dat uit het voorgaande dus blijkt dat het dossier zou moeten voorgelegd zijn aan de Commissie van Advies voor Vreemdelingen.

Dat indien verzoeker gehoord zou geweest zijn men duidelijk had kunnen vaststellen dat hij zeer goed Nederlands spreekt, zeer goed onze gewoontes kent, nooit veroordeeld is geweest en zich uitstekend heeft aangepast in onze maatschappij. Dat hij ondertussen volledig geïntegreerd is.

Dat verzoeker van mening is dat hij aan de voorwaarden voldoet om geregulariseerd te worden op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet.

Dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden (zie voorgaande) en dat verzoeker wel degelijk voldoet aan de basisvoorwaarden waardoor de aanvraag van verzoeker gegrond verklaard diende te worden.

Men heeft de aanvraag van verzoeker wel ontvankelijk verklaard maar weigert deze zorgvuldig en ten gronde te behandelen.

Dat de beslissing van dienst vreemdelingenzaken aldus een gebrek vertoont door geen rekening te houden met alle aangehaalde elementen en zij zich duidelijk vergissen in dit dossier en een en ander over het hoofd hebben gezien.

De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel en gelijkheidsbeginsel.

Hoewel de instructie vernietigd werd door de Raad van State, zou de minister, thans de staatssecretaris, in haar discretionaire bevoegdheid de beslissing blijven toepassen. (zie voorgaande)

Dat verzoeker volledig aan deze voorwaarden voldoet en bijgevolg geregulariseerd dient te worden!

Bovendien is het voor verzoeker niet duidelijk WAAROM DVZ hier geen rekening mee houdt in haar beslissing.

Indien DVZ van mening is dat deze criteria niet van toepassing zijn op verzoeker, dienen zij op zijn minst te motiveren waarom niet aangezien zij nog steeds over de discretionaire bevoegdheid beschikken om deze toe te passen.

Gezien men immers zo het gelijkheidsbeginsel schendt daar men tot op heden en op basis van deze instructie die men omwille van zijn discretionaire bevoegdheid toepast, positieve beslissingen blijft nemen.

We kunnen immers menige voorbeelden voorleggen van situaties waarin DVZ nog beslissingen neemt, naar aanleiding en op basis van de “zagezegd vernietigde” instructie.

Gelieve in de bijlage (zie stuk 5), alvast enkele concrete voorbeelden terug te vinden van zo'n beslissing. Op 04.03.2013 mochten we nog dergelijke beslissing ontvangen.

Cliënten kregen een beslissing van DVZ die enkel en alleen kan voortvloeien uit de instructie van 19.07.2009. Zoals duidelijk aangeduid in bijgevoegde stukken, werd deze beslissing genomen op basis van de criteria zoals gesteld in punt 2.8B van de instructie.

Dat verzoeker zelf een beslissing mocht ontvangen op basis van deze instructie.

DVZ schendt flagrant het rechtszekerheidsbeginsel door in het dossier van verzoeker eerst een positieve beslissing te nemen op basis van de instructies en vervolgens te stellen dat de instructies niet meer van toepassing zijn...

Dit is flagrant onredelijk en vormt een schending van het rechtszekerheidsbeginsel!

Verzoeker begrijpt niet waarom deze instructie wel van toepassing is op het ene dossier, en dan weer niet in het andere.

Dat dit een flagrante schending uitmaakt van het gelijkheidsbeginsel!

Dat dan ook het gelijkheidsbeginsel dient gerespecteerd te worden en de bestreden beslissing dan ook een schending is van het gelijkheidsbeginsel!

Verzoeker voldoet aan de voorwaarden zoals ze gesteld zijn in de instructie d.d. 19.07.2009, met name prangende humanitaire situatie.

Dat DVZ bij het nemen van haar beslissing hier geen rekening mee heeft gehouden !Dat de beslissing van dienst vreemdelingenzaken aldus een gebrek vertoont door hier geen rekening mee te houden.

Dat verzoeker helemaal niet inziet waarom men weigert rekening te houden met ALLE elementen in het dossier van verzoeker.

Dat verzoeker dan ook meent dat zijn aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld.

Het lijkt alsof verwerende partij uit het oog is verloren dat een aanvraag op basis van artikel 9bis nog steeds een aanvraag is op basis van humanitaire redenen! Uit de bestreden beslissing blijkt zeer duidelijk dat de ratio legis van art 9bis geschonden is door DVZ.

Verwerende partij dient immers rekening te houden met ALLE elementen in het dossier van verzoeker, waaronder zijn langdurig legaal verblijf, zijn langdurige procedure die reeds meer dan vier jaar duurt, zijn blij van integratie, het feit dat een eventuele terugkeer naar Nepal een schending zou uitmaken van art 3 van het EVRM, ...

Dat verzoeker dan ook met aandrang vraagt huidige beslissing te willen vernietigen omwille van de schending van de materiële motiveringsplicht, het rechtszekerheid[s]beginsel, het gelijkheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, de redelijke termijn en het zorgvuldigheidsbeginsel. ”

4.2.1. Er dient te worden opgemerkt dat de bepalingen van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische

en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de eerste bestreden beslissing de determinerende motieven worden aangegeven op basis waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, gemotiveerd dat de door verzoeker aangehaalde elementen onvoldoende zijn om hem tot een verblijf in het Rijk te machtigen. Alle door verzoeker aangebrachte gegevens worden hierbij, één na één, op een overzichtelijke, uitvoerige en individuele wijze in de bestreden beslissing besproken. Verzoekers bewering dat niet wordt uiteengezet waarom zijn langdurig verblijf en zijn integratie op zich niet volstaan om hem tot een verblijf te machtigen mist feitelijke grondslag. Verweerder heeft er namelijk op gewezen dat verzoeker steeds wist dat hij slechts in het Rijk kon verblijven tijdens de behandeling van de door hem ingestelde procedures en zijn verblijf in het Rijk dus precair was. Hij heeft voorts uiteengezet van oordeel te zijn dat het feit dat de behandeling van de door verzoeker ingestelde procedures enige tijd in beslag nam geen reden vormt om een verblijfsmachtiging toe te staan. Hij heeft tevens gesteld dat het niet meer dan normaal is dat verzoeker in afwachting van het resultaat van deze procedures zijn tijd in België zou goed mogelijk trachtte te benutten, door onder andere vrienden te maken, de taal te leren en cursussen te volgen, maar dat dit geen reden vormt om hem, nadat de ingestelde asielaanvragen en aanvragen om machtiging tot verblijf werden afgewezen, alsnog een verblijfsmachtiging toe te staan. De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet of in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

4.2.2. In zoverre verzoeker de motivering van de eerste bestreden beslissing inhoudelijk in vraag stelt, voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in casu dient te worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Uit deze bepaling blijkt dat verweerder over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt en het hem toekomt om, rekening houdende met globale immigratiebeleid dat wordt gevoerd, te bepalen of een verblijfsmachtiging dient te worden toegekend.

Het komt de Raad niet toe zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van verweerder. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of verweerder bij het nemen van de eerste bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

In een eerste onderdeel van zijn middel stelt verzoeker dat verweerder verkeerdelijk heeft gesteld dat de instructie van 19 juli 2009 m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9, derde lid en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet (hierna de instructie van 19 juli 2009) niet meer van toepassing is. De Raad kan in dit verband enkel vaststellen dat verweerder correct motiveerde dat de Raad van State bij arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 de instructie van 19 juli 2009 vernietigde. Aangezien voormelde instructie ingevolge dit vernietigingsarrest dient te worden geacht nooit te hebben bestaan, kon verweerder er geen toepassing meer van maken.

Het gegeven dat een vroegere staatssecretaris verklaarde dat nog toepassing kon worden gemaakt van de instructie van 19 juli 2009 en aangaf van oordeel te zijn dat de criteria die in deze instructie zijn

opgenomen nog steeds gelden doet aan het voorgaande geen afbreuk. Hierbij moet worden benadrukt dat in de criteria die zijn bepaald in de instructie van 19 juli 2009 geen onderscheid wordt gemaakt tussen de ontvankelijkheidsvereisten en de gegrondheidsvereisten waaraan dient te worden voldaan en dat dit voor de Raad van State een van de redenen vormde om deze instructie te vernietigen. Verweerder kon dan ook motiveren dat deze criteria niet meer van toepassing zijn. In tegenstelling tot wat verzoeker lijkt te veronderstellen primeren de wet en de rechterlijke beslissingen trouwens op allerhande verklaringen die zouden zijn afgelegd en waaraan een zekere ruchtbaarheid werd gegeven in de media of die werden opgenomen in allerhande teksten. Verzoeker gaat met zijn uiteenzetting tevens voorbij aan het feit dat ook het ontbreken van nieuwe richtlijnen omtrent de toepassing van een wetsartikel niet tot gevolg heeft dat verder gebruik kan worden gemaakt van een tekst die door de Raad van State werd vernietigd. Het gegeven dat verweerder in het verleden beslissingen nam waarbij toepassing werd gemaakt van de instructie van 19 juli 2009 impliceert evenmin dat het thans door verweerder in de eerste bestreden beslissing verwoorde standpunt incorrect is. Het gegeven dat verweerder – zelfs nadat de Raad van State de instructie van 19 juli 2009 vernietigde – nog beslissingen zou hebben genomen op basis van deze instructie en dat vele beslissingen wellicht werden genomen met miskenning van de wet heeft niet tot gevolg dat verweerder een onwettige situatie dient te handhaven. Van een bestuur kan immers niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomende bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een jarenlange praktijk niet de hand aan de wet te houden (cf. RvS 4 maart 2002, nr. 104.270).

Waar verzoeker aangeeft van oordeel te zijn dat de verblijfssituatie van andere vreemdelingen die tot een verblijf in het Rijk werden gemachtigd op basis van de instructie van 19 juli 2009 opnieuw moet worden onderzocht, kan het volstaan te stellen dat deze bemerking niet toelaat te besluiten dat de in voorliggende zaak bestreden beslissing door enige onwettigheid is aangetast en deze bemerking derhalve niet dienend is

Inzake de door verzoeker aangevoerde verwijzing naar een bepaling uit de instructie van 26 maart 2009, merkt de Raad op dat deze verwijzing betrekking heeft op het aantonen van buitengewone omstandigheden. In casu werd verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk, doch ongegrond bevonden. Het bestaan van buitengewone omstandigheden wordt door verweerder bijgevolg niet betwist. Bovendien heeft deze instructie – door verzoeker onterecht als “*wetgeving*” omschreven – geen reglementair karakter en blijkt niet dat de toepassing ervan – gezien, net zoals in de instructie van 19 juli 2009, wordt voorzien in een vrijstelling van het aantonen van buitengewone omstandigheden – verenigbaar is met de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verzoeker kan derhalve niet worden gevolgd in zijn standpunt dat verweerder gebonden was door de criteria vervat in de instructie van 26 maart 2009.

Verzoeker stelt in een tweede onderdeel van zijn middel dat een potentiële werkgever afstand deed van de aanvraag tot het verwerven van een arbeidsvergunning om hem te kunnen tewerkstellen omdat deze werkgever niet kon blijven wachten op een beslissing van de bevoegde gewestelijk dienst inzake de eventuele toekenning van deze vergunning en dat een behandelingsperiode van vijftien maanden onredelijk lang is. Met deze uiteenzetting toont verzoeker echter niet aan dat verweerder verkeerdelijk stelde dat aan verzoeker geen verblijfsmachtiging op basis van een tewerkstelling kan worden toegestaan aangezien hij niet beschikt over de hiervoor vereiste arbeidskaart B.

Verzoeker stelt daarnaast nog dat “*Konitza asbl*” bij schrijven van 27 februari 2014 meedeelde bereid te zijn om hem aan te werven en verzocht om “*een herziening van deze beslissing*”. Uit voormeld schrijven blijkt evenwel geenszins dat deze vereniging de bereidheid heeft om verzoeker aan te werven. Deze vereniging kwam slechts bij verweerder tussen met de vraag verzoeker een termijn van drie maanden toe te staan om hem de kans te geven een nieuwe werkgever te vinden die een arbeidsvergunning met het oog op zijn tewerkstelling zou kunnen aanvragen. Het gegeven dat verweerder niet op deze vraag inging laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing niet is gesteund op een correcte feitenvinding of dat deze beslissing kennelijk onredelijk is.

In een derde en vierde onderdeel van zijn middel stelt verzoeker dat verweerder zijn integratie en duurzame verankering in België niet betwist, licht hij toe dat hij dat hij steeds alles heeft gedaan om tot een legaal verblijf in het Rijk te worden gemachtigd en houdt hij voor dat hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst. De Raad kan in dit verband slechts aangeven dat verzoeker met dit betoog niet aantoonde dat verweerder niet vermag te besluiten dat de door verzoeker aangehaalde integratie en zijn sterke banden met België op zich geen reden vormen om hem tot een verblijf in het Rijk te machtigen. Verweerder heeft verder op correcte gronden gemotiveerd dat de talrijke pogingen van verzoeker om

een legale verblijfsstatus te verwerven geen gunstig resultaat kenden. Verweerder heeft hierbij expliciet aangegeven dat verzoekers asielaanvragen en aanvragen om, op medische gronden, tot een verblijf te worden gemachtigd werden afgewezen en dat verzoeker geen stukken voorlegde waaruit zou kunnen worden afgeleid dat hij persoonlijk in een situatie zou kunnen terechtkomen die voldoende zwaarwichtig is om onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) te vallen. Verzoeker betwist deze vaststellingen niet en kan derhalve niet worden gevolgd in zijn stelling dat zou vaststaan dat hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst.

Door toe te lichten dat verweerder pas na vijf jaar een beslissing nam omtrent de aanvraag om machtiging tot verblijf waarop de eerste bestreden beslissing een antwoord vormt toont verzoeker ook niet aan dat verweerder een kennelijk onredelijke beslissing heeft genomen. Er mag tevens niet uit het oog worden verloren dat het feit dat de eerste bestreden beslissing enige tijd op zich liet wachten mede het gevolg is van het feit dat verzoeker voorhiel dat hij beschikte over een tewerkstellingsaanbod en verweerder hem de kans bood om zich op arbeidsrechtelijk vlak in regel te stellen alvorens de bestreden beslissing te nemen. Het is niet betwist dat verzoeker, die melding maakte van verschillende mogelijkheden tot tewerkstelling, uiteindelijk geen arbeidskaart verwierf, dat een potentiële werkgever uiteindelijk besliste verzoeker niet meer te willen aanwerven en dat verzoeker geen initiatief nam om verweerder hieromtrent in te lichten, zodat sneller een beslissing had kunnen worden genomen. Hierbij moet worden gesteld dat van een vreemdeling die beweert in België te willen werken kan worden verwacht dat hij in permanent contact staat met zijn potentiële werkgever, dat hij zich bij deze werkgever informeert omtrent de stand van zaken met betrekking tot een aanvraag tot het verwerven van een arbeidsvergunning en dat hij er dus van op de hoogte is wanneer deze werkgever besluit af te zien van zijn diensten.

Verweerder heeft, zoals reeds gesteld, ook duidelijk uiteengezet waarom hij verzoekers integratie niet weerhoudt als een reden om hem een verblijfsmachtiging toe te staan. Hij heeft op correcte gronden uiteengezet dat deze integratie tot stand kwam tijdens een precair verblijf en dat hij in die omstandigheden deze integratie niet wenst te aanvaarden als een reden om verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf in te willigen. Deze visie is niet kennelijk onredelijk. Anders oordelen zou immers impliceren dat het volstaat om ongebreideld allerhande aanvragen in te dienen en tijdens de behandeling van deze aanvragen banden in het Rijk op te bouwen om vervolgens tot een verblijf in het Rijk te kunnen worden gemachtigd. Verweerder is niet verplicht om vreemdelingen van wie werd vastgesteld dat zij niet aan de door de wetgever voorziene normen voldoen alsnog tot een verblijf in het Rijk te machtigen. Het gegeven dat inzake verzoekers asielaanvraag en een aantal aanvragen om machtiging tot verblijf een onderzoek ten gronde zich opdroeg en dat hij gedurende zijn precair verblijf langdurig over een attest van immatriculatie beschikte doet aan het voorgaande geen afbreuk.

Inzake verzoekers beschouwingen inzake de behandelingsduur van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, moet worden herhaald dat hij mede aan de basis ligt van deze lange behandelingsduur. Een beslissing had sneller kunnen worden genomen indien verzoeker niet had voorgehouden dat hij kon worden tewerkgesteld – een bewering die hij vervolgens niet hard kon maken – en indien hij verweerder in kennis had gesteld van het feit dat de werkgever met wie hij een arbeidscontract afsloot geen arbeidsvergunning meer wenste aan te vragen. Er dient daarnaast op te worden gewezen dat de Vreemdelingenwet geen termijn voorziet waarbinnen aanvragen die overeenkomstig artikel 9bis van deze wet werden ingediend moeten worden behandeld. Verzoeker toont verder niet aan welk belang hij heeft bij het aanvoeren dat de bestreden beslissing eerder had moeten worden genomen. Een eventuele schending van de redelijke termijn zou hoe dan ook niet tot gevolg hebben dat er enig recht op verblijf in hoofde van verzoeker zou ontstaan of dat verweerder zou verplicht zijn verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf in te willigen.

Verzoeker voert in een vijfde en een zesde onderdeel van zijn middel nogmaals aan dat hij niet kan terugkeren naar Nepal en dat hem verplichten om naar dat land terug te keren een schending inhoudt van artikel 3 van het EVRM.

De Raad kan in dit verband slechts herhalen dat verweerder rekening heeft gehouden met verzoekers stelling dat hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst omdat hij vreest er te worden gefolterd of te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen en straffen en met de door hem aangebrachte overtuigingsstukken. Door zijn persoonlijk standpunt nogmaals weer te geven weerlegt verzoeker de vaststelling niet dat hij niet werd erkend als vluchteling en dat de kranten- en

internetartikelen die hij aanvoerde niet toelaten te concluderen dat er een reëel risico bestaat dat hij persoonlijk zal worden onderworpen aan door artikel 3 van het EVRM verboden handelingen.

Verzoeker lijkt ook voorbij te gaan aan het feit dat de eerste bestreden beslissing geenszins tot gevolg heeft dat hij verplicht wordt om terug te keren naar regio's in zijn land van herkomst die hij zelf als gevaarlijk beschouwt.

Louter ten overvloede moet nog worden gesteld dat van een normaal redelijk handelend persoon kan worden verwacht dat indien hij van oordeel is dat er nieuwe elementen zijn waaruit blijkt dat hij een beschermingsstatus nodig heeft hij een nieuwe asielaanvraag indient. Verzoeker, die er nochtans niet voor terugschrikt allerhande aanvragen in te dienen, die reeds een asielprocedure heeft doorlopen en die wordt bijgestaan door een advocaat, zette deze stap evenwel niet. Er blijkt derhalve niet dat hij zelf overtuigd is van de juistheid van zijn stelling dat hij, gelet op wat hij via de media vernam, in Nepal effectief gevaar zou lopen.

De Raad dient ook te duiden dat artikel 32 van de Vreemdelingenwet voorziet dat verweerder het advies van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen kan inwinnen, doch dat deze bepaling verweerder niet verplicht om dit advies in te winnen bij het nemen van een beslissing met betrekking tot een aanvraag om, met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd. Verzoeker kan dan ook niet stellen dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd geschonden omdat het advies van deze commissie niet werd ingewonnen. De Raad kan ook niet inzien welk nut het inwinnen van een advies zou kunnen hebben. Verzoeker stelt dat hij door voor de Commissie van Advies voor Vreemdelingen te verschijnen zijn talenkennis en integratie zou kunnen aantonen, doch deze worden niet in vraag gesteld door verweerder.

Verzoekers betoog dat hij wel degelijk buitengewone omstandigheden heeft aangetoond waardoor het dus mogelijk is om een aanvraag om machtiging tot verblijf in België in te dienen is voorts niet dienend. Verweerder heeft in de eerste bestreden beslissing namelijk nergens gesteld dat er geen buitengewone omstandigheden werden aangetoond, doch heeft verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf ten gronde onderzocht.

De beschouwingen van verzoeker laten niet toe te concluderen dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

4.2.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de eerste bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

4.2.4. Het rechtszekerheidsbeginsel – dat verzoeker ook geschonden acht – is, zoals verzoeker aangeeft, een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349). Het rechtszekerheidsbeginsel wordt niet geschonden indien een bestuur op een correcte wijze toepassing maakt van een duidelijke wetsbepaling en een door de Raad van State reeds vernietigde bestuurlijke instructie die strijdig was met deze wetsbepaling weigert toe te passen.

Waar verzoeker stelt dat het rechtszekerheidsbeginsel is geschonden door “*eerst een positieve beslissing te nemen*” moet worden gesteld dat verweerder slechts heeft aangegeven bereid te zijn om verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf in te willigen indien verzoeker het bewijs aanbracht dat hij op een legale wijze kon worden tewerkgesteld en verzoeker heeft dit bewijs niet geleverd. In die omstandigheden kan niet tot een schending van het rechtszekerheidsbeginsel worden besloten.

Het gegeven dat verzoeker het niet eens is met de beslissing van verweerder en het feit dat de eerste bestreden beslissing verscheidene jaren nadat verzoeker zijn aanvraag om machtiging tot verblijf

indiende werd genomen laten op zich ook niet toe te besluiten dat het rechtszekerheidsbeginsel werd geschonden.

4.2.5. Wat betreft de aangevoerde schending van het gelijkheidsbeginsel stelt verzoeker in wezen dat verweerder vele aanvragen om machtiging tot verblijf heeft ingewilligd op basis van de criteria die waren bepaald in de instructie van 19 juli 2009 en dat hij dit ook nog deed nadat deze instructie werd vernietigd, zodat verweerder ook wat hem betreft deze instructie verder had dienen toe te passen. Hij gaat met zijn uiteenzetting evenwel voorbij aan het feit dat er geen gelijkheid in de onwettigheid bestaat (cf. RvS 9 juli 2004, nr. 133.724, RvS 30 augustus 2006, nr. 162.092). Het loutere feit dat verweerder in het verleden met miskenning van wat is bepaald in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet of op grond van een vernietigde instructie een verblijfsmachtiging zou hebben toegekend leidt geenszins tot de vaststelling dat hij ook in casu gebruik dient te maken van een instructie waarvan de onwettigheid door de Raad van State werd vastgesteld.

Ook door te betogen dat verweerder in voorliggende zaak geen toepassing heeft gemaakt van de instructie van 26 maart 2009 toont verzoeker geen schending van het gelijkheidsbeginsel aan. Er moet immers worden herhaald dat niet blijkt dat verweerder, na het arrest van de Raad van State van 9 december 2009, nog vermag gebruik te maken van deze instructie, aangezien uit de door verzoeker gegeven toelichting blijkt dat in deze instructie contra legem wordt voorzien in criteria waarbij wordt voorbijgegaan aan het door de wetgever voorziene onderscheid tussen buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, en gegevens die ter staving van de gegrondheid worden aangevoerd. De regel dat er geen gelijkheid in de onwettigheid bestaat geldt dus ook met betrekking tot de instructie van 26 maart 2009.

Door te beweren dat de eerste bestreden beslissing het gevolg is van een onzorgvuldige feitenvinding, dat er vergissingen werden gemaakt en dat zaken over het hoofd werden gezien toont verzoeker evenmin een schending van het gelijkheidsbeginsel aan.

Verzoeker kan niet worden gevolgd in zijn standpunt dat de eerste bestreden beslissing dient te worden vernietigd wegens een schending van het gelijkheidsbeginsel.

4.2.6. Gelet op de voorgaande vaststellingen kan verzoeker ook niet worden gevolgd in zijn stelling dat het vertrouwensbeginsel werd geschonden. Verzoeker wist of behoorde te weten dat de instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd, dat verweerder de criteria vervat in deze richtlijn niet langer kon toepassen en dat uit de inhoud van deze richtlijn geen toezeggingen of een beloften konden worden afgeleid.

4.2.7. De Raad stelt vast dat verzoeker evenmin aantoont dat verweerder in casu enig dienstig gegeven niet zou hebben betrokken bij het nemen van de eerste bestreden beslissing of dat hij over onvoldoende gegevens zou hebben beschikt om de eerste bestreden beslissing te nemen, zodat ook niet kan worden geconcludeerd dat deze beslissing niet degelijk werd voorbereid en niet is gegrond op een correcte feitenvinding.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

Het enig middel is ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd en het beroep is onontvankelijk in de mate dat het is gericht tegen de tweede bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen mei tweeduizend zestien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK